

Arrest

nr. 189 582 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juli 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 januari 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum C bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigerde op 8 maart 2010 het gevraagde visum C toe te staan.

1.3. Via een op 22 februari 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij verklaarde hierbij sedert 2007 in België te verblijven en niet in de mogelijkheid te zijn een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster trad op 6 mei 2013 in het huwelijk met A.O.K., een man met de Belgische nationaliteit. Dit huwelijk werd niet overgeschreven in de registers in België.

1.6. Via een op 4 juni 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Via een op 15 juli 2013 gedateerd schrijven diende verzoekster een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.9. Verzoekster diende op 21 november 2013, in functie van A.O.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Zij gaf vervolgens, na echtelijke moeilijkheden, aan deze aanvraag in te trekken.

1.10. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent nam op 8 augustus 2014 de beslissing tot niet in overwegingname van verzoeksters derde aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.11. Op 22 februari 2016 informeerde verzoekster naar de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in functie van haar broer.

1.12. Via een op 20 september 2016 gedateerd schrijven diende verzoekster een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij verwees hierbij naar haar relatie met S.T., een man met de Belgische nationaliteit.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging oordeelde op 17 november 2016 dat verzoeksters vierde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp is aangezien zij het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren nam op 26 januari 2017 de beslissing om te weigeren het door verzoekster en S.T. geplande huwelijk te voltrekken. Verzoekster stelde een beroep in tegen deze beslissing.

1.15. Op 4 juli 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoekster op 4 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [E.A.]
voornaam: [S.]
[...]
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 20/06/2013 en 23/11/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 06/05/2013 is betrokkene onder volmacht gehuwd te Marokko met een man van Belgische nationaliteit [O.K.A.] [...]. Het huwelijk werd niet overgeschreven in de registers in België. Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Op 17/08/2016 kwam betrokkene bij de gemeente Lokeren informatie inwinnen voor een huwelijk, ditmaal met [T.S.] [...] met de Belgische nationaliteit. Op 24/01/2017 gaf het parket van Gent een negatief advies over dit huwelijk en op 26/01/2017 weigerde de ambtenaar van burgerlijke stand van Lokeren dit huwelijk. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn er geen elementen aanwezig in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene haar niet kan vervoegen in haar land van oorsprong om aldaar hun relatie verder te zetten. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven geeft betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft niet aangetoond dat deze relaties vallen onder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 25/02/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk op 25/04/2013. Ze gaf ook een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Op 05/06/2013 diende betrokkene een 2e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd eveneens onontvankelijk verklaard op 09/10/2013. Op 26/09/2016 diende betrokkene een 3^e aanvraag 9bis in, deze werd zonder voorwerp afgesloten op 17/11/2016. Deze beslissing werd op 23/11/2016 ter kennis gegeven aan betrokkene samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Op 06/05/2013 is betrokkene onder volmacht gehuwd te Marokko met een man van Belgische nationaliteit ([O.K.A.] [...]). Het huwelijk werd niet overgeschreven in de registers in België. Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Op 17/08/2016 kwam betrokkene bij de gemeente Lokeren informatie inwinnen voor een huwelijk, ditmaal met [T.S.] [...] met de Belgische nationaliteit. Op 24/01/2017 gaf het parket van Gent een negatief advies over dit huwelijk en op 26/01/2017 weigerde de ambtenaar van burgerlijke stand van Lokeren dit huwelijk. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn er geen elementen aanwezig in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene haar niet kan vervoegen in haar land van oorsprong om aldaar hun relatie verder te zetten. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven geeft betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft niet aangetoond dat deze relaties vallen onder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België,[T.S.] [...]. Uit elementen in het administratief dossier blijkt dat de ouders, broers en zus ([E.A.A.] [...], [B.A.] [...], [E.A.H.] [...], [E.A.A.] [...] en [E.A.M.] [...]) van betrokkene eveneens in België verblijven. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien wordt er door betrokkene niet aannemelijk gemaakt waarom ze haar relatie in Marokko niet kan verder zetten. Haar familieleden kunnen er steeds voor kiezen om betrokkene te vervoegen of bezoeken in Marokko en/of om contact te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien bevinden de ouders van betrokkene zich eveneens in illegaal verblijf in het Rijk en moeten hun dochter dus vervoegen in Marokko.

Betrokkene werd door de stad Gent op 20/06/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 20/06/2013 en 23/11/2016.

Betrokkene werd door de stad Gent op 20/06/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 06/05/2013 is betrokkene onder volmacht gehuwd te Marokko met een man van Belgische nationaliteit ([O.K.A.] [...]). Het huwelijk werd niet overgeschreven in de registers in België. Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Op 17/08/2016 kwam betrokkene bij de gemeente Lokeren informatie inwinnen voor een huwelijk, ditmaal met [T.S.] [...] met de Belgische nationaliteit. Op 24/01/2017 gaf het parket van Gent een negatief advies over dit huwelijk en op 26/01/2017 weigerde de ambtenaar van burgerlijke stand van Lokeren dit huwelijk. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn er geen elementen aanwezig in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene haar niet kan vervoegen in haar land van oorsprong om aldaar hun relatie verder te zetten. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven geeft betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft niet aangetoond dat deze relaties vallen onder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster evenzeer op 4 juli 2017 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1);

Naam : [E.A.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 20/06/2013 en 23/11/2016.

Betrokkene werd door de stad Gent op 20/06/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee/drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 25/02/2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk op 25/04/2013. Ze gaf ook een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Op 05/06/2013 diende betrokkene een 2e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd eveneens onontvankelijk verklaard op 09/10/2013. Op 26/09/2016 diende betrokkene een 3e aanvraag 9bis in, deze werd zonder voorwerp afgesloten op 17/11/2016. Deze beslissing werd op 23/11/2016 ter kennis gegeven aan betrokkene samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Op 06/05/2013 is betrokkene onder volmacht gehuwd te Marokko met een man van Belgische nationaliteit ([O.K.A.] [...]). Het huwelijk werd niet overgeschreven in de registers in België. Bovendien, haar huwelijk geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Op 17/08/2016 kwam betrokkene bij de gemeente Lokeren informatie inwinnen voor een huwelijk, ditmaal met [T.S.] [...] met de Belgische nationaliteit. Op 24/01/2017 gaf het parket van Gent een negatief advies over dit huwelijk en op 26/01/2017 weigerde de ambtenaar van burgerlijke stand van Lokeren dit huwelijk. Deze relatie geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn er geen elementen aanwezig in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene haar niet kan vervoegen in haar land van oorsprong om aldaar hun relatie verder te zetten. Het feit dat betrokkene nog andere familieleden heeft die in België verblijven geeft betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft niet aangetoond dat deze relaties vallen onder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België,[T.S.]. Uit elementen in het administratief dossier blijkt dat de ouders, broers en zus ([E.A.A.] [...], [B.A.] [...], [E.A.H.] [...],[E.A.A.] [...] en [E.A.M.] [...])

van betrokkene eveneens in België verblijven. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien wordt er door betrokkene niet aannemelijk gemaakt waarom ze haar relatie in Marokko niet kan verder zetten. Haar familieleden kunnen er steeds voor kiezen om betrokkene te vervoegen of bezoeken in Marokko en/of om contact te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Bovendien bevinden de ouders van betrokkene zich eveneens in illegaal verblijf in het Rijk en moeten hun dochter dus vervoegen in Marokko.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat indien de gewone schorsingsprocedure wordt aangewend haar beroep niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld en een eventuele schorsing te laat zal komen om nog een nuttig effect te hebben en om te voorkomen dat zich een nadeel zal voltrekken. Zij benadrukt dat zij elk ogenblik naar Marokko kan worden gerepatriëerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar toelichting aannemelijk maakt dat een hoogdringende behandeling van haar beroep tot schorsing van het haar op 4 juli 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten vereist is. Een repatriëring van verzoekster is immers al gepland op 11 juli 2017. Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad evenwel niet toe te concluderen dat een behandeling bij hoogdringendheid van haar schorsingsverzoek dat betrekking heeft op de beslissing van 4 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod vereist is.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Verder moet, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betoogt tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte en dat hij zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij onderbouwt dit middel als volgt:

"1.1

Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 1° Vw., en het art. 74/14 §3, 3° en 4° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoekster in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.), bestaat er een risico onderduiken en heeft zij geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering (art. 74/14 §3, 4° Vw.).

Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing dat verzoekster en de Heer [S.T.] door de ambtenaar van de burgerlijke stand een weigerin[g]sbeslissing voltrekking huwelijk dd. 26.01.2017 werd betekend.

Verzoekster wil opmerken dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten.

Dat immers verzoekster en de heer [S.T.] immers reeds op 4 november 2016 religieus gehuwd zijn en op 23.02.2017 bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, familierechtbank een beroep hebben ingediend, een beroep welke tot op heden nog steeds hangende is en welke pas op 14 september 2017 zal worden behandeld. Dat de persoonlijke aanwezigheid van beide partijen op deze zitting vereist is nu de rechtbank de partijen steeds persoonlijk hoort.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het door verzoekster en [...] de heer [S.T.] reeds afgesloten religieus huwelijk op 4 november 2016 en met het door hen op 23 februari 2017 ingediende hoger beroep bij de [...] rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, familierechtbank en heeft nagelaten te motiveren waarom met dit nog steeds hangende beroep en zittingsdag van de rechtbank (waarbij de persoonlijke aanwezigheid van beide partijen vereist is) geen rekening dient te worden gehouden.

Dat deze door verzoekster ingeleide juridische en nog steeds hangende procedure des te belangrijk is nu verzoekster en [...] de heer [S.T.] voor de rechtbank hun rechten op verdediging tegen de weigerin[g]sbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lokeren wensen te laten gelden en de rechtbank overtuigen dat zij wel degelijk de intentie hebben om samen een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen.

Dat deze door verzoekster ingeleide juridische en nog steeds hangende procedure tevens des te belangrijk is nu [...] verzoekster na een positief vonnis en na voltrekking huwelijk zij een recht op verblijf bij haar echtgenoot kan laten gelden.

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht sch[ond].

Dat verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht en heeft rekening gehouden met het reeds voltrokken religieus huwelijk van verzoekster en het door verzoekster ingestelde hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren.

Het is immers onredelijk dat de door haar ingeleide procedure welke betrekking heeft op haar privé-en gezinsleven in België zou verdergezet worden zonder haar persoonlijke aanwezigheid en zonder dat zij door de rechter kan gehoord worden.

1.2

Verweerder motiveert in de verwijderingsmaatregel al evenmin op een afdoende manier waarom in casu een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster zou bestaan.

Verweerder heeft derhalve geenszins in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom in hoofde van verzoekster sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoekster werd gewoon door de politie in haar woning opgepakt.

Artikel 27§3 van de Wet van 15 december 1980 stelt bovendien het volgende :

“De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

Dat de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk stelt dat een opsluiting pas is toegestaan wanneer geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen kunnen worden toegepast.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen enkele motivering dienaangaande bevat.

Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet motiveert waarom in casu geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan (onmiddellijk) een opsluiting werden toegepast/overwogen.

Dat in casu geen andere mindere dwingende maatregel werd overwogen. Verzoekster werd gewoon opgepakt zonder vooraf enige verwittiging te hebben gekregen.

Dat verweerder geenszins in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de vordering tot heropsluiting heeft gemotiveerd waarom geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen dan opsluiting kunnen worden toegepast.

Dat, overeenkomstig de wet, immers een opsluiting maar pas is toegestaan wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

Daarnaast is er de proportionaliteitstoets : een opsluiting is slechts toegestaan indien er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Dat dienaangaande dient verwezen te worden naar het artikel 110 quater decies §1 van het KB van 8 oktober 1981 dat in drie alternatieven voorziet voor het opsluiten zijnde :

- 1) aanmeldingsplicht*
- 2) storten van een financiële waarborg bij de Deposito – en Consignatiekas*
- 3) kopie van de identiteitsdocumenten overhandigen*

Deze drie mogelijkheden dienen eerst afgewogen worden alvorens men overgaat tot de opsluiting van de vreemdeling.

Dat door verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen van bovenstaande mogelijkheden in overweging werden genomen.

Verweerder laat na in de verwijderingsmaatregel te motiveren waarom in casu geen preventieve maatregelen konden worden opgelegd om het risico op onderduiken te vermijden.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik en van schending van de art. 7, 27, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.4.1.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Tevens wordt gesteld dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet om verzoekster geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied te verlaten, aangezien het risico bestaat dat zij zal onderduiken en omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Ook wordt door verweerder uitvoerig uiteengezet waarom de relaties die verzoekster heeft geen belemmering vormen om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en waarom een terugleiding naar de grens nodig is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet ook worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht er verweerder slechts toe noopt uiteen te zetten op basis van welke argumentatie hij een beslissing heeft genomen en aan deze verplichting werd in casu voldaan. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat verweerder allerhande gegevens waarvan niet blijkt dat deze het besluitvormingsproces kunnen beïnvloeden zou dienen te bespreken. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder in de eerste bestreden geen melding maakte van een religieus huwelijk dat zij zou hebben afgesloten in Nederland of van het feit dat zij een beroep instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren om het geplande huwelijk met S.T. niet te voltrekken. De Raad wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat een in Nederland afgesloten religieus huwelijk enige geldigheid heeft voor de Nederlandse of Belgische wet en dat het feit dat verzoekster beroep aantekende tegen een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren niet impliceert dat verweerder mag voorbijgaan aan het bestaan van deze beslissing. Verweerder dient het principe in acht te nemen dat een bestuurlijke beslissing dient te worden geacht wettig te zijn zolang deze niet werd hervormd of vernietigd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

De formele motiveringsplicht heeft ook niet tot gevolg dat verweerder de motieven van de motieven in een administratieve beslissing moet opnemen. Verzoekster houdt dan ook onterecht voor dat verweerder nog had dienen uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestond. Bovendien heeft verweerder ook geduid dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dit motief – dat aan duidelijkheid niets te wensen

overlaat – volstaat ter onderbouwing van verweerders standpunt dat hij verzoekster geen termijn om vrijwillig het land te verlaten meer dient toe te kennen.

Waar verzoekster nog lijkt te willen aangeven dat de beslissing tot vasthouding niet deugdelijk werd gemotiveerd kan het volstaan te herhalen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich over de wettigheid van deze beslissing uit te spreken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster betoogt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een beletsel vormen, verweerder een vreemdeling die niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten, het bevel om het grondgebied te verlaten moet geven.

Het is niet betwist dat verzoekster niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk is gemachtigd of toegelaten en dat zij niet beschikt over een visum. Tevens blijkt niet dat er in voorliggende zaak een meer voordelige bepaling zou bestaan waardoor artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet toepasselijk is.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar standpunt dat de materiële motiveringsplicht of artikel 7 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Gezien voorgaande vaststelling kan verzoekster ook niet voorhouden dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik door een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Aangezien artikel 27 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die niet binnen de hem toegekende termijn gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten met dwang naar de grens kan worden teruggeleid en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster geen gevolg gaf aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten kan ook geen schending van artikel 27 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. Verweerder vermag namelijk, op basis van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, te besluiten dat een vreemdeling geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het Rijk te verlaten indien deze vreemdeling niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat niet in aanmerking werd genomen dat zij voor de familierechtbank moet verschijnen dient te worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat zij haar belangen in de procedure voor deze rechtbank niet kan laten behartigen door haar raadsman en dat de eerste bestreden beslissing op zich verzoekster bovendien niet verhindert om, indien zij in de toekomst in België voor een rechtcollege zou dienen te verschijnen, een territoriaal beperkt doorlaatbewijs aan te vragen. Verweerder diende bij het nemen van de eerste bestreden beslissing slechts rekening te houden met verzoeksters huidige situatie en een procedure voor de familierechtbank heeft niet tot gevolg dat verzoekster over enig recht op verblijf beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, zodat ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“2.1

Dat verzoekster en de heer [S.T.] een duurzame relatie hebben, samenwonen te Lokeren, reeds religieus gehuwd zijn en de intentie hebben om ook officieel met elkaar te huwen (cf. getuigenissen en foto's huwelijk gevoegd bij de inventaris, stukken 6 en 7).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België en met verzoeksters religieus huwelijk op 4 november 2016.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster vereist is, zeker nu verzoekster reeds religieus gehuwd en verweerder uitdrukkelijk in de beslissing de heer [T.] als haar partner vermeldt.

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 156.677 dd. 21 maart 2006, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat met een traditioneel huwelijk dient te worden rekening gehouden alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling (cf. stuk 8).

“Ondanks het feit dat het om een "traditioneel huwelijk" en dus niet om een wettelijk huwelijk zou gaan, aangezien geen bewijs voorligt van dit huwelijk, aanvaardt de DVZ impliciet de relatie die er zou bestaan tussen verzoekster en haar partner, aangezien de DVZ in de eerste bestreden beslissing gewag maakt van "partner" van verzoekster en zelfs van "man" van verzoekster. Op het eerste gezicht werd het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. geschonden, omdat de verwerende partij niet aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé-leven van voornoemde partners vereist is”.

Dat uit de bestreden beslissingen nergens blijkt dat verzoekster door verweerder voorafgaandelijk werd uitgenodigd om gehoord te worden/gehoord aangaande haar gezondheid, haar privé-of gezinsleven in België, haar in België ingeleide procedure tegen de weigeringsbeslissing voltrekking huwelijk dd. 26.01.2017,....

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekster heeft plaatsgevonden.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te betekenen, verzoekster werd uitgenodigd om gehoord te worden en dit om ondermeer aan te tonen dat zij op 4 november 2016 reeds religieus gehuwd is met de heer [T.], dat zij reeds een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing voltrekking huwelijk dd. 26.01.2017 en dat zij onmogelijk een gezinsleven met haar levenspartner kan ontwikkelen in Marokko nu haar levenspartner tewerkgesteld is als transporteur bij het transportbedrijf Y-Akkas, gevestigd te 9000 Gent, Bevrijdingslaan 127 en voor de gezinsinkomsten zorgt.

2.2

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Zeker nu verzoekster reeds religieus gehuwd is met haar levenspartner en zij een beroep tegen de weigering voltrekking van haar officieel huwelijk hangende heeft bij de rechtbank in België en haar persoonlijk aanwezigheid op de zitting dd. 14.09.2017 vereist is.

2.3

Dat geenszins bij de beoordeling van verzoeksters recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met haar levenspartner, de heer [S.T.], met wie zij reeds op 4 november 2016 religieus is gehuwd en te Lokeren samenwoont, en met haar in België wonende ouders, broers en zus.

Dat immers in Marokko verzoekster geen naaste familieleden meer heeft, gezien deze allen in België wonen.”

2.4.2.2. Er dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Er dient te worden toegelicht dat een eventuele miskenning van de hoorplicht echter slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; van 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en van 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij stelt weliswaar dat zij een relatie heeft met S.T., dat zij religieus huwde met deze man, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lokeren weigerde het burgerlijk huwelijk te voltrekken, dat zij beroep aantekende tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat haar privé-, gezins- en familieleden in aanmerking moet worden genomen, doch toont hiermee niet aan dat zij, indien zij nog bijkomend zou zijn gehoord, enig aanvullend dienstig gegeven had kunnen ter kennis brengen van verweerder. Verweerder was immers op de hoogte van het feit dat verzoekster aangaf een relatie te hebben met S.T., dat zij met deze man in het huwelijk wenste te treden en dat vele van haar familieleden in het Rijk verblijven. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet voorts nogmaals worden gesteld dat het gegeven dat verzoekster haar beweerde relatie met S.T. veruitwendigde door een religieus huwelijk met hem aan te gaan niets wijzigt aan haar juridische status aangezien een dergelijk huwelijk in België niet rechtsgeldig is en moet daarnaast worden benadrukt dat verweerder reeds kennis had van haar voorgehouden relatie met deze man. Het feit dat zij in beroep ging tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren om het geplande huwelijk met S.T. te voltrekken wijzigt evenmin iets aan haar juridische status en leidt niet tot de vaststelling dat verweerder de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – die hem verplichten om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen – naast zich neer kon leggen. Verzoekster blijft voorts in gebreke de wetbepaling te duiden die haar zou verplichten persoonlijk aanwezig te zijn in de procedure voor de familierechtbank en zoals reeds gesteld dient verweerder de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand hoe dan ook als overeenkomstig de wet genomen te beschouwen zolang deze niet werd hervormd of vernietigd. Het komt hem niet toe deze beslissing zelf in vraag te stellen en de procedure voor de familierechtbank impliceert niet dat verzoekster enig recht op verblijf in België kan laten gelden.

Verzoekster toont niet aan dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij niet bijkomend werd gehoord alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster kan daarnaast ook niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om de inlichtingen die zij nuttig achtte aan verweerder ter kennis te brengen, aangezien zij maar liefst vier maal een aanvraag indiende om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en zij bij deze aanvragen haar volledige situatie aan verweerder kon toelichten.

Een schending van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de rechten van verdediging die aanleiding zou kunnen geven tot de schorsing van de eerste bestreden beslissing blijkt niet.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Daar verzoekster niet aantoont dat zij een kind heeft of dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem over het hoofd heeft gezien en nu uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleden kan niet worden besloten dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat niet blijkt dat de relatie die verzoekster heeft met S.T., een zeventien jaar oudere Belgische man die zij volgens de aan de Raad voorgelegde stukken nog niet lang kent, onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. Los van het feit dat nergens blijkt dat verzoekster uit de echt is gescheiden van A.O.K. – verzoeksters raadvrouw stelt ter terechtzitting dat dit wellicht het geval zal zijn, doch kan dit niet bevestigen, laat staan bewijzen – en dat ook geen akte voorligt waaruit het bestaan van een *“religieus huwelijk”* met S.T. zou kunnen worden afgeleid – verzoekster beperkt zich tot het voorleggen van een aantal verklaringen die evenwel zijn opgesteld door vrienden en verwanten en waaraan derhalve geen echte bewijswaarde kan worden toegekend en een paar foto's die evenmin veel bewijswaarde hebben aangezien deze betrekking kunnen hebben op een geënceneerde situatie – merkt de Raad op dat verzoekster in 2016 nog inlichtingen vroeg om in functie van haar relatie met haar broer tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Het gegeven dat verweerder S.T. in de eerste bestreden beslissing omschrijft als *“de partner”* en vervolgens verduidelijkt dat het gaat om de persoon van wie verzoekster *“verklaart”* dat het haar partner is houdt niet in dat verweerder aanvaardt dat verzoekster en S.T. een effectieve hechte relatie hebben. Verweerder heeft trouwens in de eerste bestreden beslissing ook verwezen naar het advies van de procureur des konings die oordeelde dat het geplande huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame relatie en op het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren, die dit advies volgde, weigerde het voorziene huwelijk te voltrekken. Het arrest van de Raad van State waarnaar verzoekster verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk. Arresten van de Raad van State hebben immers geen precedentswaarde en er blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot voormeld arrest volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen ook terecht dat aangezien de eerste bestreden beslissing verzoeksters verblijfsrechtelijke situatie op zich niet wijzigt zij bezwaarlijk kan stellen dat deze een inmenging vormt in haar privé-, gezins- of familieleden. De Raad dient tevens aan te geven dat, zelfs in de veronderstelling dat verzoekster een echte relatie met S.T. zou hebben, zij niet aantoont dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de eerste bestreden beslissing te nemen. In dit verband dient te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bewering dat S.T. zou tewerkgesteld zijn bij een transportfirma in België – een bewijs hiervan wordt niet voorgelegd – laat de Raad niet toe te concluderen dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is. Er blijkt namelijk geenszins dat S.T., die ook van Marokkaanse origine is geen beroepsactiviteit in Marokko zou kunnen uitoefenen of dat verzoekster, die ten slotte zeventien jaar jonger is dan S.T., niet door middel van een tewerkstelling in haar land van herkomst in een gezinsinkomen zou kunnen voorzien. Er blijkt ook niet dat verzoekster de relatie met haar familieleden in België niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze familieleden bij haar in Marokko uit te nodigen. Verder bewijst verzoekster ook niet dat enig beschermenswaardig aspect van haar privéleven door de eerste bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het loutere feit dat verzoekster, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten, reeds lange tijd onwettig op het grondgebied verblijft en dus een misdrijf pleegt kan in casu niet worden aanzien als een gegeven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt (cf. EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, Moreno Benavides/België).

Verzoekers stelling dat verweerder heeft nagelaten een belangenafweging, in het raam van artikel 8 van het EVRM, door te voeren mist feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk met verzoeksters situatie rekening heeft gehouden en

uiteenzette waarom hij van oordeel was dat verzoekster naar haar land van oorsprong kan terugkeren. Verzoekster toont niet aan dat het proportionaliteitsbeginsel hierbij werd miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat, wat betreft de eerste bestreden beslissing, geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die is gericht tegen de eerste bestreden beslissing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK